

as darbības laiks

n uzvarējuši. Mūsvēlēšanu cipas pareiza. Spriežot rezultātiem, esam spēks, kas var nokļūst. Apsveicu mācītājus, tautas uz-

martā Rīgā notika o savienību valžu numus «Vīnes konka un tautu tiesī- Pēc J. Petera ie- jās nacionālo mi- vjkiem. Ar plēnu- runām lasītāji s televīzijā un pre- r tām nestāstīšu. tikai dalīties pirs- s, bet pārdomas

libnieku un viesu ja tāda sajūta, ka

?

RAKSTA LASĪŠANAS)

rī pašreiz ir) tik kiet, ir vainojams nepazītais lat- uz mācīšanos. Va- dēļ grūtības ro- ajā semestrī, bet i atvieglo visumā ledzēju attieksme. ir Leņingradas skolā. Ja arī tik- atviešu augstākā ālos priekšmetus, dzētu mācīt angļu odā. Svešvalodas jāzina, bet diem- sistēma patlaban mācību iestādēs drošina.

lai vai arī jūr- vidusskolā būtu pirmām kārtām sionālajā orientā- legūtu elementā- jūrniecībā, un, galvenais, vismaz tas radītu interesi elēšanos turpināt

Alvis Akmens, gradas Augstākās skolas absolvents

tieši šeit ir Latvijas tautas prāts, gods un sirdsapziņa. Sai gadīju- mā šiem trim vārdiem ir tieša, nevis demagoģiska nozīme. Man liekas, ka Latvijas inteliģence var kļūt par Helsinku, Madri- des un Vīnes principu ievēroša- nas garantu mūsu republikā. Tādu iespēju dod pats Vīnes noslēguma dokuments, kurā tika paredzēta tā izpildes sabiedriskā kontrole.

Latvijas inteliģences noska- ņas un apņēmība rada manī ce- rību, ka «Krievijas impērijas» beigu sākums tiešām ir kļāt. Līdz ar šo plēnumu Latvijas atmodas laiks ir beidzies, bet sā- kas nopietnas darbības laiks.

Kersimies pie darba, latvieši! Sacelsim stagnantiem skandālu, kā lika priekšā lieliskais Alberts Bels.

G. Ostapenko

Jūs neesat vienīgās

Komunālās saimniecības dar- binieces Kolkā un Melnsilā! Jū- su lepnumam un aizkustināju- mam par to, ka Starptautiskajā sieviešu dienā kolhoza vīrieši jūs netraucēja darbā, pēc šī rakstiņa izlasīšanas būs drusku jānoplok.

Jūs neesat vienīgās, pret ku- rām tik smalkjūtīgi un saprotoši izturējās vīrieši 8. Martā. Arī mēs, Ģipkas un Melnsila klubu darbinieces, netikām sveiktas Sieviešu dienā. Atšķirībā no jums sirsnīgu paldies atbildīga- jiem darbiniekiem par to teikt negribam. Tāpēc tad, kad sveik- to sieviešu vāzītēs ielikta arī tul- peļ nobīra pēdējā ziedlapīņa, es jautāju kolhoza priekšsēdētāja vietniekam E. Krūmiņam: «Kā- dēļ mēs netiekam vērtētas tāpat kā pārējās sievietes, mums taču ir viss tas pats, kas citām?» Laikam jau tik lēti man nenoti- cēja, citādi šī kļūda mēneša laikā tiktu labota.

Tādēļ mēs esam uzņēmušas saistības līdz 1990. gada 8. Martam vispusīgi izkopt savu sievišķību. Varbūt solidarizē- simies?

Ģipkas un Melnsila klubu darbinieču vārdā

L. Menka.

Tatjana Malika. Viņas siltā sirds radīta žēlsirdībai. Viņa pa- lidzēja Rojas poliklīnikas Tautas frontes grupai sagatavot dāva- nas Strazdes bērnuma audzēkņiem Ziemassvētkos un Lieldienās.

Ilze Rēriha. Ja jūs ceturto klašu trokšņainā barā redzat gaiš- matainu, spriganu, plāpīgu meitēnu, tad ziniet — tā ir Ilze. Bet, paskat, ko viņa domā!

Tomass Kilmits. Puika kā jau visi sesto klašu puikas. Uz darbiem vairāk skubināms nekā uz nedarbiem. Bet dzejoļu esot vairākas burtnīcas.

Juris Mediņš. Ilgstošie slimnīcu un sanatoriju periodi devuši draudzību ar grāmatu, kas izveidojusi prasmi vērīgi skatīties sev apkārt.

V. Sileviča

Draugi

Kad dzīvoju vecajās mājās,
Tur blakus auga bērzs.
Viņš katru rītu ar rokām savām
Pleklaudzināja un prasīja,
Vai nākšu ārā
Rotaļāties ar viņu.

Es citas dienas atteicos,
Jo bija jāpalīdz māmiņai.
Kad pienāca mana dzimšanas
diena,

Es uzlūdzu bērzu arī,
Bet viņš atteicās — nevarot,
Jo esot tik liels.
Mēs gājām ārā svinēt pie viņa.

Kad jāpāriet bija uz jauno māju,
Mēs atvadījāmies,
Un tagad tikai sasveicināmies...

Ilze Rēriha
4.a klasē

Princis un Ripsis

Reiz divi suņi bija —
Par Ripsi vienu sauc,
To lutina bez gala,
Tam gultās gulēt ļauts.

To otru sauc par Princi,
Tāds vārds tam cēls ir dots,
Kaut ar nemaz pēc Prinča
Nav viņa dzīves gods.

Tam jāguļ aukstās vietās,
Kur trīc pat viņam zods.
Bet ko tur varu darīt? —
Tāds ir tas prinča gods.

Te pēkšņi laba doma
Man galvā iešaujas,
Ka abiem maniem suņiem
Ar vārdiem jāmainās.

Tomass Kilmits
6.a klasē

Bērnu nams

Pa ceļu iet māmiņas
Ar bērniem saviem,
Bet blakus tai ielai...
Bērni, kas sauc: «Mami Mamiņ!»

Cik bēdīga dzīve
Siem bērniem maziem,
Ko mātes bez žēlas pametušas,
Bet bērni joprojām sauc:
«Mami Mamiņ!»

Cik žēlīgām acīm tie noskatās,
Tie neguļ ne nakti, ne dienu,
Bet saukdami sauc:
«Vai tiešām mums māmiņas
nav nekur?»

Un tomēr bērniņi sauc:
«Ai, māmiņ mana...»
Bet māmiņas nav.
Ko darīt? Ko saukt?

Tatjana Malika
4.a klasē

Mana bērniņas zeme

Pelēkais jūras krasts,
Lībiešu zemes, kāpas,
Smilšainie pauguri zeltīti,
Zīle Kurzemes meži,
Slēpti zem dūmaku vaļņiem,
Un sidraba pilsēta Talsi.
Pālicis manā dzīvē
Mālainais Saules kalns, kraujas,
Vēstures vainagiem vītas.
Sentēvu zeme man dārga,
Vectēva māja «Zāļi».
Klusu tur šalkoja priedes,
Vecais ozols vēl drūmāks.
Atceros bērniņas zemi —
Saulē tur atblāzmo sārti,
Ābeļu zarus tā skāra.
Tagad — pamesta bērniņas zeme,
Kolhozu lauki tur plešas.
Bērniņas zemes vaļrs nav...

Juris Mediņš
8.a klasē

Banga Nr 14 (93)

1989. gada 7. aprīlis